

vat meli de que alguns de la vila li franqueïjessen lo portal y aquell mateix dia, al arribar lo dit Bell-lloch, á son camp, lo veu ja ensenyorit de Granollers.

Una vegada dins la vila, tractá de posarhi ordre. Alguns habitants de Granollers, segutament los partidaris del rey Joan II, organisadors de la sua defensa y tal vegada causats de sa pèrdua, foren enpresonats y portats á Barcelona y entregats pera sa guarda y custodia á Bofillo de Judice. Sis foren los enpresonats y entre ells, tres dels jurats de la vila.

Pera poguer avisar als pobles del Vallés la proximitat ó vinguda d'exèrcits enemichs, s' havia establert un servey de guaytes ó vigilancia desde 'l cim de Sant Llorens del Munt fins á les montanyes de Papiol. Devian contribuir á aquesta vigilancia tots los pobles del Vallés, mes á despit de la disposició del Lloch-tinent, aquests feren 'l sort (19 de Septembre de 1469) disposant la multa de 20 florins d' or als qui rehusessen tornar en dita guayta. Un párrafo d' aquest document diu: «A memòria havemnos en dias passats per donar ordre á la bona custodia é defensa de totes aqueixes provincies de lobreguat e de Vallés».

Un párrafo de la carta de Joan Matheu, síndich de Barcelona, als Concellers, en viada desde Girona, diu: «... mes valia que la gent darmes passás per terres de enemichs, e que passant per Valles no podia res gonyar, e passant per los enemichs molts lochs se darian: e es veritat que la gent darmes quey eran troben pler de passar per Valles, e mes rahons hi feyen alguns catalans quey eran que no lo francesos...» De lo qual se deduheix que 'l Vallés se mantenía fael á la causa catalana y estava net d'enemichs.

Lo duch d' Anjou morí en Desembre de 1470. y cansats los pobles de tantes lluytes y revoltes comensaren á retornar á la obediencia de D. Joan II. El 14 de Octubre de 1471 s' entregá Sant Cugat del Vallés; el 17 se rendí Sabadell «sens colp ne costada» segons expressió del Dietari de la generalitat; y á pesar d' aquestos fets que no permetien tenir la més petita esperanga als rebelats, Granollers no obrí sas portes al exèrcit real fins al 29 de Novembre; y el Castell de La Roca s' aguantá fael y en peu de guerra fins á principis del any seüent. Durant tota aquesta guerra civil la comarca del Vallés patí moltíssim; basta pera

convénces, donar una mirada al Dietari de la Generalitat; pero gracies á ella, Barcelona pogué resistirse, puig d' haver seguit el Vallés l' exemple d' algunes altres comarques, que no es d' aquest lloch citar, la guerra no hauria durat tant.

N. FONT Y SAGUÉ.

LO NIU

A mon estimat amich N. F. y D.

Hi ha una cansó, ignorada
que canten los aucells;
es Deu qui 'ls hi ha ensenyada....
no mes ia saben ells.
Tot just los naixen plómes,
l' aprenen á cantar.....
pera saberla 'ls homes,
se posan á estimar.

Aquells que l' han sentida,
son del amor cautius;
en l' arbre de la vida,
l' amor hi penja nius.

Avuy, que en una branca,
tú hi has guarnit lo teu,
escolta humil y franca
nostra amistosa veu.

Tres cordas amagadas
hi ha dintre l' esperit;
es Deu qui 'ls hi ha posadas. ...
— ¡Féulas vibrar! ... ha dit....

La de la Fè y la Patria
vibrava en lo teu cor;
no mes per tu, faltava,
la corda del Amor.

Es la mes dolsa fibra.....
quo 't sents avuy felís?.....
la corda que are vibra,
¡que sempre vibri aixís!....
¡Deu guarde á la parella!....
y 'l Niu de sos amors:
que l' esperansa bella,
lo guarnirà de flors.

M. M. B.

8 Juny 1893.